

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.216/2025/12.

A felperesek:

felperes1 (felperes címe) I. rendű

felperes2 (felperes2 címe) II. rendű

felperes3 (felperes2 címe) III. rendű

A felperesek képviselője:

Havasi és Karczub Ügyvédi Iroda

(felperesi képviselő címe, ügyintéző: dr. Karczub Péter ügyvéd)

Az alperesek:

alperes1 (alperes1 címe) I. rendű

alperes2 (alperes2 címe) II. rendű

Az I. rendű alperes képviselője:

Mayer M. Balázs Ügyvédi Iroda

(I.r. alperesi képviselő címe., ügyintéző: dr. Mayer M. Gábor ügyvéd)

A II. rendű alperes képviselője:

Dr. Bányai Gábor Ügyvédi Iroda

(alperes2 képviselő címe, ügyintéző: dr. Bányai Gábor ügyvéd)

A/tárgya:

sérelemdíj és kártérítés

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Székesfehérvári Törvényszék 14.P.20.309/2022/129.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

felperesek 131.; II. r. alperes 130.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a rendelkező rész második bekezdésében megnevezett felperesek helyesen a II. és III. rendű felperesek.

Az ítéltábla kötelezi a II. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg I., II., III. r. felperesek részére, mint egyetemleges jogosultak részére 66.694 (hatvanhatezer-hatszázkilencvennégy) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi az I. r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperes részére 102.329 (százkétezer-háromszázhuszonkilenc) forint másodfokú perköltséget, a II. r. felperes 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 38.100 (harmincnolcezer-egyszáz) forint másodfokú perköltséget, a III. r. felperes 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 38.100 (harmincnolcezer-egyszáz) forint másodfokú perköltséget, a II. r. alperes 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 66.694 (hatvanhatezer-hatszázkilencvennégy) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi az I., II. és III. r. felpereseket, mint egyetemleges kötelezetteket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a II. r. alperesnek 368.264 (háromszázhatvannyolcezer-kétszázhatvannégy) forint másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla megállapítja, hogy peres felek a fentieket meghaladó részben felmerült másodfokú perköltségeiket maguk viselik.

Az ítéltábla megállapítja, hogy az I. r. felperest terhelő 128.918 (kétszázhuszonnyolcezer-kilencszáztizennyolc) forint feljegyzett fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Köteles a II. r. felperes megfizetni az állam javára 48.000 (negyvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket, a III. r. felperes szintén az állam javára 48.000 (negyvennyolcezer) forint, a II. r. alperes pedig 84.024 (nyolcvannégyezer-huszonnégy) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

A bíróság felhívja a feleket, hogy az állam javára megfizetendő illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 illetékbevételei számlájára a jelen ítélet meghozatalától számított 60 napon belül kell megfizetni.

Tájékoztatja a bíróság a feleket, hogy az illeték megfizetése során a jelen bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító jelét/adószámát közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az I. r. felperes 2019. március 1. napján a tulajdonát képező Renault Megane típusú rendszám1 forgalmi rendszámú taxi gépjármű vezetőjeként az M1 autópályán balesetet szenvedett. A balesetet megelőzően az I. r. felperes a belső forgalmi sávban közlekedett, amikor a cég1 tulajdonában álló és az I. r. alperesnél biztosított rendszám2 forgalmi rendszámú nyergesvontatóból és a II. r. alperesnél biztosított rendszám3 forgalmi rendszámú félpótkocsiból álló szerelvényről a félpótkocsi kereke levált, tovább gurult az úttesten, majd nekiütközött a belső forgalmi sávban közlekedő I. r. felperes által vezetett gépjárműnek. Az I. r. felperes gépkocsija az ütközés következtében mozgásképtelenné vált.

[2] A járásbíróság1 jogerős 1.Bpk.146/2021/3. sorszámú ítéletében megállapított tényállás szerint a félpótkocsiról a kerék azért vált le, mert a járműszerelvény vezetője, név1 nem megfelelően rögzítette a félpótkocsi kerekét a kerékcserét követően, ezzel a mulasztásával az I. r. felperes életét, testi épségét közvetlen veszélynek tette ki. A járműszerelvény vezetőjével szemben foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés vétsége miatt pénzbüntetést alkalmazott. név1 a cég1 munkavállalójaként vezette a járműszerelvényt.

[3] Az I. r. felperesnek a kerékkel való ütközéssel összefüggésben valószínűsíthetően a biztonsági övtől 8 napon belül gyógyuló hámsérülései keletkeztek. Az ütközés során központi idegrendszeri funkciót érintő egészségkárosodás nem következett be. Ennek az ütközésnek a következményeként nem érte olyan pszichés hatás, amely akadályozta, vagy korlátozta volna a fizikai és mentális funkciók kivitelezésében.

[4] I. r. felperes a kerékkel való ütközést követően telefonált, majd a telefonálást a gépkocsijából kiszállva folytatta, a nyerges vontató vezetőjének figyelmeztetésére nem reagált. A nyergesvontató vezetője figyelmeztette I. r. felperest, hogy a belső forgalmi sávban tartózkodni veszélyes. A segélyhívóval 7 perc 12 másodpercet beszélt 5 óra 27 perckor. Az I. r. felperes telefonbeszélgetés közben a kocsija elé állt, a gépjármű sérüléseit vizsgálta, amikor a belső forgalmi sávban haladó név2 által vezetett rendszám4 forgalmi rendszámú Renault Clio típusú személyi gépkocsi az I. r. felperes álló gépkocsijának ütközött. A két ütközés

között minimum 7 és fél perc telt el. A Renault Clio gépjármű vezetője későn észlelte a belső sávban forgalmi akadályt képező Renault Megane típusú gépkocsit, és nem tudta elkerülni az ütközést. Az ütközés hatására a Renault Megane gépkocsi az előtte álló I. r. felperest elütötte, aki a szalagkorlátok közé esett.

[5] A perbeli baleset közvilágítás nélküli autópálya útszakaszon, éjszakai látási viszonyok mellett következett be. Az I. r. felperes gépjárműve érvényes műszaki vizsgálattal rendelkezett, a vészvillogó a Renault Clio gépjárművel való ütközés időpontjában működött, azonban elakadást jelző háromszög kihelyezése nem történt meg, és az I. r. felperes nem viselt láthatósági mellényt.

[6] Az I. r. felperes maradandó egészségkárosodást eredményező súlyos sérülése a szalagkorlátok közé esésekor következett be. Az I. r. felperes gépjárműben található vagyontárgyai a Lenovo 4299 Thinkpad, a Wiral lite kamera, egy pénztárgép, melyek a kerékkel való ütközés alkalmával megrongálódtak. Az I. r. felperes ruházata (bőrcipő, ing, nadrág, bőrkabát) is megrongálódott, továbbá a telefonja eltűnt. A Renault Megane gépjármű forgalmi értéke a baleset idején 1.435.000 forint volt, a kerékkel való ütközés miatti sérülés mellett a roncsérték 594.075 forint volt.

[7] A járási ügyészség Kv.1210/2019/42. számú határozatával név2ral szemben a nyomozást megszüntette, terhére KRESZ szabályszegést kétséget kizáróan megállapítani nem lehetett. Az autópálya belső forgalmi sávjában álló műszaki hibás járműre, mint forgalmi akadályra a Renault Clio gépjármű vezetőjének számíttatnia nem kellett, az I. r. felperes az elakadásjelző háromszög kihelyezését elmulasztotta.

[8] Az I. rendű felperes az elütés következményeként súlyos, maradandó egészségkárosodást szenvedett. A balesetet követően 2019. május 31. napjáig kórházban kezelték, ennek során három alkalommal műtötték. 2019. március 29. napjától 2019. május 28. napjáig a kisbéri Kórház2 Mozgásszervi Rehabilitációs Osztályán feküdt, majd ezt követően ismét Város2n, a kórház1 kezelték 2019. május 31. napjáig. A 2019. évi neuropszichológiai szűrővizsgálata során megállapítást nyert, hogy az agysérülés miatt kialakult pszichés egészségkárosodásra tekintettel gépjármű vezetésére nem alkalmas.

[9] A kormányhivatal Komplex minősítést végző elsőfokú szakértői bizottsága 2020. április 2. napján kelt összefoglaló véleményében az össz-szervezeti egészségkárosodását 71 %-ban állapította meg. A baleset során elszenvedett sérülések következményeként kialakult kórállapotok által előidézett össz-szervezeti egészségkárosodás mértéke jelenleg 50 %. Az egészségi állapotában csekély mértékű javulás nem zárható ki.

[10] I. r. felperes keresetében az I. r. és II. r. alpereseket egyetemlegesen kérte kötelezni 50.000.000 forint sérelemdíj, és annak 2019. március 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata, a gépjármű sérülésből eredő kárának 1.405.000 forint összegű, valamint kártérítés címén 2.299.781 forint megfizetésére. Az I. r. felperes állította, hogy a baleset során a gépjárműben lévő ingósága és ruházata teljesen megrongálódott, emiatti kár igényét összesen 894.781forintban jelölte meg (Lenovo 4299 Thinkpad értéke 290.000 forint, a Wiral lite kamera 248.952 forint, Huawei 10 Pro telefon

214.279 forint, bőrcipő 22.000 forint, az ing 4.000 forint, nadrág 6.000 forint, bőrkabát 27.000 forint, pénztárgép 82.550 forint).

[11] Végleges keresetében, 2019. március 1. napjától 2022. október 31. napjáig lejárt járadék összegét 8.349.315 forintban határozta meg, a jövedelempótló járadék és idegenmunka járadék címén 2022. november 1. napjától 191.925 forintban, az ápolási, gondozási, háztartási kisegítői, a közlekedési többletköltségi járadék összegét egységesen idegenmunka járadékként jelölte meg 2022. november 1. napjától véghatáridő nélkül, havi 132.750 forintban, majd havi 39.825 forint összeg megfizetését kérte egyetemlegesen az alperesektől. A hozzátartozók részéről végzett többletmunka járadék igényét a Bt. díjának alapul vételével kérte meghatározni.

[12] Előadta, hogy az I. r. felperes a baleset időpontjában friss diplomás volt, többféle tevékenységgel is foglalkozott, gyűjtötte a vezetői engedélyeket, a szállítmányozás bármely területén, akár műszaki menedzserként is el tudott volna helyezkedni. Valószínűsíthető, hogy teljes munkaidőben dolgozott volna, ha nem sérül meg a balesetben. A balesetet megelőzően bejegyzett egyéni vállalkozóként város taxi szolgáltatást nyújtott, energetikai tanúsítványok kiállítását végezte, a havi bevétele meghaladta az 500.000 forintot. A felperes a baleset követően két munkahelyen próbálkozott munkavállalással, de alkalmatlanság miatt elbocsátották. Az alkalmatlansága a balesetből eredő agykárosodás következménye, emiatt élete végéig nincs lehetősége önálló jövedelemszerzésre.

[13] A II. r. és III. r. felperesek az I. r. felperes szülei, akik az életük jelentős és tartós megváltozására hivatkozással 5.000.000 – 5.000.000 forint sérelemdíj és annak 2019. március 1. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata egyetemleges megfizetésére kérték kötelezni az alpereseket.

[14] A felperesek a keresetük jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:535. §-ára, másodlagosan a Ptk. 6:519. §-ára, 6:439. §-ára, valamint a 2009. évi XLII. törvény (továbbiakban: Kgyb. tv.) 27. §-ára hivatkoztak, az alperesek egyetemleges marasztalásának jogalapjaként a Ptk. 6:524. § szerinti többek közös károkozását, a sérelemdíj jogalapjaként a Ptk. 2:42. § (1), (2), (3) bekezdését, a Ptk. 2:52. § (1) - (3) bekezdését, a Ptk. 2:43. § a) pontját jelölték meg.

[15] Az I. r. felperes keresete ténybeli alapjaként előadta, hogy 2019. március 1. napján az rendszám1 forgalmi rendszámú gépjármű vezetőjeként idegenhibás közlekedési balesetet szenvedett, melynek elsődleges okozója az I. r. alperes biztosítottja volt, aki az általa vezetett – I. r. alperesnél biztosított rendszám2 forgalmi rendszámú nyergesvontatóból, és a II. r. alperesnél biztosított rendszám3 forgalmi rendszámú félpótkocsiból – álló járműszerelvénnyel vezetőjeként idézte elő a balesetet.

[16] Az I. r. felperes állította, hogy az ütközések bekövetkezéséért, a gépjármű és az ingóságok megrongálódásáért, valamint a személyi sérülésért mindkét jármű vezetője, név1 és név2 is felelős. Álláspontja szerint az első és második ütközés nem elválasztható egymástól, a második ütközés nem következett volna be az első ütközés nélkül. Állította, hogy nem tudta elhagyni a gépjárművel a belső sávot, a kerékkal történő ütközés következtében üzemképtelenné vált a jármű, önerőből tovább haladni, lehúzódnai vagy a

forgalmi sávot elhagyni nem tudta. A gépjárműben okozott kárral kapcsolatban nem hivatkozhatnak az alperesek károsulti közrehatásra az adott helyzetben. Az I. r. felperes semmiképpen nem tudta elkerülni azt, hogy a második ütközés során a gépjárműve sérüljön.

[17] A felperesek a járműszerelvény biztosítóinak, az I. r. és a II. r. alpereseknek az egyetemleges kötelezését arra figyelemmel kérték, hogy a perbeli esetben a két egység együttes működtetésével következett be a baleset, a nyerges vontató és a félpótkocsi rendeltetésszerű használata során következett be a félpótkocsi kerekének leválása és okozta a kárt. Hivatkoztak a Kúria Pfv.VI.22.136/2011/16. számú határozatára, miszerint a két jármű összekapcsolásával egy új, harmadik veszélyes üzem jött létre.

[18] Az I. r. felperes állította, hogy a második ütközésért, a személyi és tárgyi sérülésekért semmilyen felelősség nem terhelte, károsulti közrehatás nem állapítható meg. Előadta, hogy a kerékkel való ütközést követően sokkos állapotba került, fokozott stresszhelyzetben volt, az általa gondolt legjobb megoldást választotta, a segélyhívót tárcsázta és az elhangzott utasításokat követte. Álláspontja szerint életszerű, hogy ilyen mértékű ütközés során a sérült gépjármű vezetője sokkos állapotba kerül. Nem tulajdonított annak jelentőséget, hogy viselt-e láthatósági mellényt, mert ha viselt volna mellényt, akkor is bekövetkezett volna a második ütközés.

[19] A felperesek arra is hivatkoztak, hogy a nyergesvontató vezetője a segítségnyújtást elmulasztotta, amennyiben az I. r. felperes számára megfelelő segítséget nyújt, a személyi sérülés nem következik be. Az I. r. felperes úgy nyilatkozott, hogy gépjárműve a kerékkel való ütközést követően nem tekinthető veszélyes üzemnek, mivel az ütközés miatt üzemképtelenné vált. A ronscot vészvillogóval jelezte, kiszállt belőle, azt lezárta, továbbhaladási, forgalomban való részvételi szándéka fel sem merülhetett, a gépkocsi kikerült az irányítása alól, így annak veszélyes üzemi jellege megszűnt.

[20] Az I. r. felperes a sérelemdíj igénye ténybeli alapjaként előadta, hogy a balesetet követően több hónapig kórházban kezelték, több alkalommal műtötték, a baleset következményeként súlyosan, élete végéig fennállóan, visszafordíthatatlanul megromlott az egészségi állapota, élete teljes mértékben megváltozott, dolgozni nem tud, munkaképtelenné vált, párkapcsolatra igen csekély az esélye. A baleset idején külön háztartásban élt menyasszonyával, akivel közösen nevelték menyasszonya gyermekét. 30 évesen érte a baleset, a párkapcsolata megszakadt, önmagát egyedül ellátni képtelen, szülei vették magukhoz, az ő háztartásukban él. Köztudomású, hogy az agysérült személyek élete jelentősen megváltozik, és ez az egész család életére, a családtagok mindennapjaira is jelentős negatív hatást gyakorol.

[21] Az I. r. alperes ellenkérelmében a felperesek keresetének elutasítását és felperesek perköltségben való marasztalását kérte. Hivatkozott arra, hogy a veszélyes üzemi felelősségre alapított kártérítési igény elévült, a baleset és az igényérvényesítés időpontja között több mint három év eltelt. Hangsúlyozta, hogy a vontató és a félpótkocsi külön biztosítással rendelkezik, a felelősségbiztosítás szerint a biztosító helytállási kötelezettsége kizárólag az általa biztosított gépjármű által okozott károkra terjedt ki. Az első ütközést a félpótkocsi leváló kereke okozta, így az ebből eredő kárt a félpótkocsi biztosítója köteles megtéríteni. A második ütközés következményeiért azért sem állhat fenn helytállási

kötelezettsége, mert a második ütközés, azaz az elütés, amelyből a felperesi igények erednek, a Zrt. által biztosított név⁴ által vezetett rendszám⁴ forgalmi rendszámú gépjárművel történt ütközés miatt következett be és értékelni kell a károsultnak felróható mulasztást, a közrehatását is.

[22] Érvelése szerint nem alapos az a felperesi hivatkozás, hogy a járműszerelvényt egy járműegységként kell kezelni, ezért egyetemleges marasztalásnak nincs helye, a nyergesvontató működése szempontjából elháríthatatlan oknak minősül a félpótkocsi működése körében fellépő rendellenesség.

[23] Az általános kártérítési felelősség alakzat és ez alapján fennálló helytállási kötelezettség fennállását is vitatta, hivatkozott a jogellenes károkozó magatartás, a felróhatóság és az okozati összefüggés hiányára. Előadta, a járműszerelvény vezetője, a nyergesvontató vezetése, működése során semmilyen jogellenes, felróható magatartást nem tanúsított, a vezető legfeljebb a félpótkocsi működtetése során járhatott el felróhatóan, amellyel okozati összefüggésben legfeljebb I. r. felperesi gépjármű elejének megrongálódása állhat, a második ütközés során keletkezett károkért még a II. r. alperes sem tartozik felelősséggel.

[24] Hivatkozott a Ptk. 6:521. § szerinti előreláthatóság hiányára. Az I. r. felperesi mulasztásokat károsulti közrehatásként kérte értékelni, az I. r. felperes vonatkozásában a felróhatóságot 99 %-ban határozta meg. Álláspontja szerint nem állapítható meg tényként a gépjármű vészvillogójának működése és vitatta a veszélyes üzemi minőség megszűnésére vonatkozó felperesi állítást is.

[25] A kereseti követelés összegét is vitatta: hivatkozott arra, hogy kétséges, az I. r. felperes a balesetet megelőző egy évben az általa megjelölt átlagjövedelemmel rendelkezett volna, kérte figyelembe venni, hogy a balesetet megelőző tíz évben az I. r. felperes összesen 733 nap biztosítási időt szerzett. Állította, hogy teljes munkaidőben foglalkoztatottak átlagkeresetével nem lehet számolni, mivel az I. r. felperes nem minősült teljes munkaidőben foglalkoztatottnak. A jövedelempótló járadék nem határozható meg anélkül, hogy bizonyítást nyerne, hogy milyen százalékos mértékű munkaképesség csökkenés áll fenn I. r. felperes esetében, annak megalapozottsága esetén is legfeljebb 65. életévének betöltéséig tarthat igényt ezen járadékra, melyet a nyugdíjjárulék és egészségbiztosítási járulék mértékével csökkenteni kell.

[26] Az idegenmunka járadék igény tekintetében kiemelte, hogy a hozzátartozók részéről nyújtott különböző tevékenységek esetében külön kell meghatározni a járadékigényt, és az azt megalapozó tényállást. Vitatta az I. r. felperes által megjelölt óraszámokat, az alkalmazott óradíjakat is.

[27] Vitatta, hogy az I. r. felperesi gépjármű a kerékkel való ütközést követően ne lett volna gazdaságosan javítható, az esetleges üzemképtelenség nem feltétlenül jelenti a gazdasági vagy műszaki totálkárt. A gépjárműben levő I. r. felperesi ingóságok megrongálódása, és az ebből eredő kárigény tekintetében úgy nyilatkozott, nem nyert bizonyítást, hogy a vagyontárgyak a baleset idején a gépjárműben voltak, nem állapítható meg az ingóságok életkora, a vásárlás időpontja.

[28] A II. r. alperes ellenkérelme szintén a kereset elutasítására és felperesek perköltségben való marasztalására irányult. Vitatta a kereset jogalapját és összecszerűségét is, valamint azt, hogy a közúti közlekedési balesettel összecszerűgésben helytállási kötelezettsége lenne. Arra hivatkozott, hogy az I. r. alperes biztosítottja nem megfelelően rögzítette a kerekeket a II. r. alperesi biztosított járművön, és a járművel a forgalomban így vett részt. A II. r. alperes biztosítottjának felelősségét a Ptk. 6:519. §-a nem alapozza meg. A káreseménynek a Ptk. 6:539. § (2) bekezdés szerinti ún. második lépcsőben történő vizsgálatában lenne felelősség keletkeztető szerepe. A perbeli balesetért a járműszerelvény gépes járművének vezetője, név1 az I. r. alperes biztosítottja a felelős, amely az I. r. alperesi biztosító helytállási kötelezettségét keletkezteti.

[29] Álláspontja szerint a károsult a kár bekövetkeztében maga is közrehatott, ezért a Ptk. 6:524. § (2) bekezdése alapján ebből az okból az egyetemleges marasztalás mellőzhető.

[30] Hivatkozott arra is, hogy az I. r. felperes személyi sérülése nem a nyergesvontató vezetőjének magatartásával hozható okozati összecszerűgésbe, kérte figyelembe venni az I. r. felperes részéről elkövetett 1/1975. (II.5) KPM-BM együttes rendelet (a továbbiakban: KRESZ) szabályszerűgéseket, így a KRESZ 3. § (1) bekezdés a) és c) pontját, az 58. § (1) bekezdését, az 56. § (5) - (6) bekezdését is megszerűgte, nem tett meg mindent az esetleges további baleset elkerülése érdekében, a járművet nem helyezte el az úttesten kívül, nem világította ki, nem tett meg minden szükséges intézkedést a közlekedés biztonságának megóvása érdekében. Az elakadást jelző háromszöget nem tette ki, nem tette lehetővé, hogy a megrongálódott járművet a többi jármű vezetője kellő távolságból észlelhesse. Az I. r. felperes nem hagyta el a forgalmi sávot, nem figyelt a mögöttes forgalomra, az I. r. felperesnek elegendő ideje volt arra, hogy a belső sávot elhagyja.

[31] Álláspontja szerint az I. r. felperes gépjárműve veszélyes üzemi jellege nem szűnt meg azáltal, hogy az, a keréknek történő ütközéstől megrongálódott és üzemi képtelenné vált, önérből tovább haladni nem tudott (Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.415/2008/3.).

[32] Az I. r. alperessel egyezően a veszélyes üzemi felelősségre alapított igény elévülésére is hivatkozott, továbbá a Kgf.b. tv. 29. § (2) bekezdésére, a 31. §-ra hivatkozással vitatta a késedelmi kamatkövetelés kezdő időpontját is, állította, hogy 2021. október 24. napjáig nem esett késedelembe.

[33] A jogalap fennállása esetén az 1.405.000 forintos gépjárműkár összegét nem vitatta, a káreseményben megsérült további tárgyakban keletkezett károk tekintetében a Huawei telefon értékét 214.279 forintban, a pénztárgép értékét 82.550 forint összegben, a Lenovo 4299 Thinkpad értékét 100.000 forintban 1, a Viral lite kamera értékét 83.403 forintban fogadta el, ezt meghaladóan az összecszerűségeit vitatta. A ruházat tekintetében a használságra tekintettel 50 %-ban, 29.500 forintban fogadta el a megjelölt kárigényt.

[34] Az I. r. felperes életének a keresetlevélben írt módon való megváltozását, az I. r. felperes részéről megjelölt hátrányokat is vitatta, valamint az idegenmunka járadék címén

megjelölt igény alapjául szolgáló tevékenységek indokoltságát, a járadék összegszerűségét, és azt, hogy I. r. felperes önálló életvitelre, maga ellátására alkalmatlanná vált.

[35] A jövedelemkiesés miatti járadék igényt több okból vonta kétségbe egyrészt azért, mert a megjelölt összegű jövedelmet I. r. felperes nem érte el a balesetet megelőzően, a bevétel nem azonos a jövedelemmel, másrészt, mert az I. r. felperes nem igazolta a káreset előtti jövedelmét. Kiemelte azt is, hogy I. r. felperes a baleset megelőző 15 évben mindösszesen 803 napot volt biztosított. Csatlakozott az I. r. alperes érveléséhez, hogy az I. r. felperesi jövedelem havi átlaga legfeljebb 51.683 forint lehetett, ebből kiindulva határozható meg a jövedelempótló járadék összege azzal, hogy szükséges a társadalombiztosítási járulék 18,5 %-os mértékével történő csökkentése, amely véghatáridő nélkül nem terjeszthető elő, legfeljebb az I. r. felperes 65. életévéig.

[36] Vitatta, hogy a balesetet követő időszakban Az I. r. felperes két hónapig teljes ellátást, 24 órás felügyeletet igényelt volna, erre az időszakra napi 4 óra gondozási igényt ismert el, amely 80.000 forint járadékot indokolhat. Álláspontja szerint az I. r. felperes ellátási szükséglete a következő öt hónapban csökkent, legfeljebb napi két órában lehet alapos, legfeljebb 40.000 forint/hó összegben. 2020. januártól I. r. felperes állapota nem igényelt külső segítséget, a közeli hozzátartozók részéről nyújtott segítség miatti járadék összege a Bt. díjszabására alapítva indokolatlan.

[37] A II. r. alperes a II. r. és III. r. felperesek sérelemdíj iránti igényét is elutasítani kérte, állította, hogy az I. rendű felperes személyi sérülései nincsenek okozati összefüggésben a nyergesvontató vezetőjének mulasztásával, a személyi sérülés kizárólag az I. r. felperesnek felróható.

[38] Az I. r. felperes álláspontja szerint a veszélyes üzemi felelősségre alapított igény nem évült el, az elévülés nyugvására hivatkozott, arra, hogy egészségi állapota, a traumás agyi sérülés következményei 2020. február 14-ig nem tették lehetővé, hogy ügyeiben érdemben eljárjon. Ha a fokozott veszéllyel járó tevékenység folytatásából eredő kár megtérítése iránti követelés elévült, a kártérítés általános szabályai szerint jogosult kártérítésre, a károsult végleges egészségi állapota jelenti a bekövetkezett kárt. Egészségi állapota 2019. november 27-ig nem vált véglegessé.

[39] Az elsőfokú bíróság az ítéletében kötelezte az I. és II. r. alperest, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az I. r. felperes részére 1.050.300 forintot és annak 2021. október 24. napjától a kifizetés napjáig járó késedelemmel érintett naptári félév 1. napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan az I. r. felperes keresetét és a II. r. és III. r. felperesek kereseteit elutasította. Kötelezte az I. r. felperest az I. r. alperesnek 3.531.575 forint perköltség megfizetésére.

[40] Kötelezte a II és III. r. felperest, hogy I. r. alperes részére 15 napon belül fizessenek meg személyenként 203.005 forint, az I. r. felperest, hogy II. r. alperes részére 3.265.995 forint, a II. és III. r. felperest, hogy II. r. alperes részére 188.462 forint perköltséget.

[41] A kereseti kérem elbírálásánál a Kgf. tv. rendelkezéseit, valamint a Ptk. 6:538. §-ában írtakat, 6:24. § (1) bekezdésében írtakat is figyelembe véve megállapította, hogy a perben nem volt vitatott, hogy az I. r. felperes által elszenvedett közúti balesetek és személyi sérülések a keresetlevélben megjelölt időben, helyen és módon következtek be. Az sem volt vitatott, hogy a nyergesvontató vezetője részéről történt az a mulasztás, amely a kerék pótkocsiról való leválását, majd az I. r. felperesi gépjárművel való ütközését okozta.

[42] Kitért arra, hogy a járműszerelvény vezetője részéről az I. r. felperes által hivatkozott segítségnyújtás elmulasztása nem állapítható meg, ez az I. r. és II. r. alperes helytállási kötelezettségét nem alapozza meg, mivel ez a tevékenység nem a biztosítási szerződésben megjelölt gépjármű használata során történt, utalva a Kgf. tv. 12. §-ára.

[43] A Kgf. tv. 3. § 4. pontja alapján megállapította, hogy a gépjármű biztosítással rendelkező üzemben tartóján kívül a nyergesvontató vezetője az I. r. alperes biztosítottjának minősül.

[44] Rögzítette, abban kellett döntenie, hogy II. r. alperes biztosítottjának minősül-e név1, a gépjármű vezetője. A felperesek álláspontját osztva elfogadta, hogy a vontatóból és félpótkocsiból álló járműszerelvény a perbeli esetben egységként értékelendő. A Ptk. 6:540. § (1) bekezdés alapján amennyiben az alkalmazott a foglalkoztatására irányuló jogviszonyával összefüggésben harmadik személynek kárt okoz, a károsulttal szemben a munkáltató a felelős, a perbeli esetben a cég1 felelőssége harmadik személyekkel szemben akkor is fennáll, ha a karbantartási hiányosságokról nem volt tudomása. Az üzemben tartó cég ügyvezetőjének tanúkénti meghallgatása szükségtelen volt, az erre irányuló bizonyítási indítványt a bíróság elutasította. Álláspontja szerint a két egység együttes működéséből eredő kárért a jármű szerelvény mindkét egységének azonos üzembentartója felel.

[45] A felperesek elsődlegesen a veszélyes üzemi felelősség szabályai szerint kérték a keresetük elbírálását. A Ptk. 6:538. § alapján a veszélyes üzemi felelősségből eredő kártérítési követelés három év alatt évül el. A felperesek erre alapított kárigénye a kereseti kérelem beadásáig az elévülési idő eltelt. A felperesek már a kárigény érvényesítése érdekében 2020 februárjában eljárak, meghatalmazást adtak, az I. r. felperes az igény érvényesítésben ekkor már nem volt akadályoztatva.

[46] Megállapította, hogy az általános kártérítési felelősségi szabályok alapján jogosult az I. r. felperes az igényérvényesítésre. A Kgf. tv. 12. § alapján a biztosító helytállási kötelezettsége nemcsak a veszélyes üzemi felelősség szabályai szerint áll fenn, a Ptk. szerződésszegéssel okozott károkért való felelősség szabályai alapján is érvényesíthető a kártérítési igény. A veszélyes üzemi felelősségre alapított igény elévülésére figyelemmel a Ptk. 6:519. § alkalmazásával vizsgálta az alperesek felelősségét a bekövetkezett károkért.

[47] A perben vitás volt, hogy az I. r. felperes személyi sérülését okozó második ütközésnek és abból eredő személyi sérülésnek mennyiben okozója az alperesek által biztosított szerelvény vezetője. Az elsőfokú bíróság igazságügyi gépjármű műszaki szakértői véleményt szerzett be, és az aggálytalan szakértői vélemény alapján megállapította, hogy a gépjármű a kerékkel való ütközés következtében üzemképtelenné vált, a belső sávot elhagynia nem lehetett. Rögzítette, a Ptk. 6:521. § szerint nem állapítható meg az okozati

összefüggés azzal a kárral kapcsolatban, amelyet a károkozó nem látott előre, és nem is kellett előre látnia. Az oksági láncolatot névl mulasztása indította el, azonban az I. r. felperes elütése, a személyi sérülések és névl mulasztása között az okozati összefüggés hiányzik. A második ütközés nem következik be, amennyiben a Renault Clio vezetője nem hajt bele az I. r. felperes belső sávjában leállt gépjárművébe. Amennyiben az I. r. felperes az általában elvárható magatartást tanúsítja, a személyi sérülés elkerülhető lett volna. Döntő jelentőséget tulajdonított a két ütközés között eltelt időnek, az I. r. felperes részéről indított telefonhívásnak és annak hosszának.

[48] Az I. rendű felperes állításával egyezően fogadta el, hogy a gépjármű érvényes műszaki vizsgával rendelkezett, illetve, hogy a gépjármű vészvillogója működött.

[49] Értékelte névl tanúvallomását, melyet egybevetett a büntetőeljárás során megtett vallomással. A következtetése szerint a vallomások között olyan mértékű ellentmondás nem volt, amely a tanú szavahihetőségét megkérdőjelezte volna. A tanú a vallomása alapján figyelmeztette az I. r. felperest arra, hogy fel kell venni a láthatósági mellényt, illetőleg figyelmeztette a veszélyhelyzetre is, amelyre az I. r. felperes a gépjárműből való kiszállás során nem figyelte.

[50] Megállapította, hogy I. r. felperes a kerékkel való ütközést követő magatartásával megsértette a KRESZ 21. § (12) bekezdésében, 56. § (6) bekezdésében írtakat: az elakadásjelző háromszöget a jármű mögött kellett volna kihelyezni, amelyet elmulasztott. A perben nem nyert bizonyítást, hogy elfogadható, menthető indoka lett volna az elakadásjelző háromszög kihelyezés elmulasztásának, vagy annak, hogy I. r. felperes nem ment ki a szalagkorláton kívüli területre.

[51] Az elsőfokú bíróság a perben igazságügyi orvosszakértői véleményt szerzett be, amely alapján megállapította, hogy az I. r. felperes súlyos, 8 napon túl gyógyuló személyi sérülése a szalagkorlátok közé eséskor jött létre. Az is megállapítható volt, hogy az I. r. felperes nem szenvedett mozgató és idegrendszeri szervkárosodást eredményező sérülést a kerékkel való ütközés során. Az ütközés következményeként nem érte olyan pszichés hatás, amely akadályozta, korlátozta volna a helyzet felismerésében. A szakértői vélemény alapján vizsgálta, hogy az I. r. felperes a térben, időben való tájékozatlanságra, kommunikációs zavarra, a helyzetnek nem megfelelő viselkedésre utalt-e bármilyen körülmény.

[52] Megállapította, hogy az I. r. felperes a helyzetnek megfelelően kommunikált, saját maga hívta a 112-es segélyhívó számot, értesítette a mentőszolgálatot. A fokozott stresszhelyzet fennállhatott, de az olyan gátló körülményként nem értékelhető, amely akadályozta volna az I. r. felperest az autópálya belső sávjának elhagyásában.

[53] A bizonyítékok együttes mérlegelésével azt a következtetést vont le, hogy felperes nem volt akadályoztatva a helyzetnek megfelelő cselekvésben, elvárható lett volna, hogy ne a gépjármű sérüléseit vizsgálja hosszú percekig keresztül a folyamatos forgalom mellett az autópálya belső sávjában, hanem a szalagkorláton kívüli területre menjen ki, az elakadást jelző háromszöget helyezze ki, és csökkentse az esélyét egy második ütközésnek.

[54] Rögzítette, nem előrelátható az a káresemény, amely észszerű, adott helyzetben indokolt, általános társadalmi megítélés szerint is elvárható magatartás tanúsítása esetén bizonyosan elkerülhető. A károkozónak nem előrelátható, hogy a balesetben részes másik jármű vezetője az ütközést követő közel mintegy 8 percig az autópálya belső sávjában tartózkodik, erre figyelemmel a személyi sérüléssel összefüggő kártérítési igényt, valamint a felperesek sérelemdíj iránti követelését elutasította.

[55] Az elsőfokú bíróság a gépjármű és az egyéb ingóságok megrongálódásával kapcsolatos kárigény vonatkozásában kitért arra, hogy felperes okirattal kizárólag a pénztárgép beszerzési értékét igazolta és azt, hogy a pénztárgép nem javítható. A többi tárgy tekintetében beszerzési értéket igazoló irat, számla nem állt rendelkezésre. Az ingóságok korára, állapotára, vásárlási értékére vagy a vásárlás időpontjára vonatkozó adatok bizonyíték hiányában szakértői bizonyítás eredményesen nem lett volna lefolytatható, így a szakértői bizonyítást mellőzte. A kárbejelentő és a kárfelvételi jegyzőkönyv az értéket nem igazolja, az I. r. alperes vitatására figyelemmel nem lehetett bizonyítás nélkül a II. r. alperes részéről elfogadott értékeket az ítélet alapjául szolgáló tényként elfogadni.

[56] A gépjármű sérüléséből eredő kár mértékét a szakértői véleménnyel igazolt és a felek által elfogadott gépjármű forgalmi értékéből és a roncsértékből kiindulva határozta meg. A gépjármű az autópálya belső sávjából nem volt elmozdítható, az autó további megrongálódása az alperesi biztosított magatartásával okozati összefüggésben áll. A bíróság a roncsértéket 268.000 forintban állapította meg, erre figyelemmel az I. r. felperest 1.167.000 forint kár érte.

[57] Az I. r. felperes terhére értékelte, hogy nem tett meg minden szükséges intézkedést a további ütközés elkerülése érdekében: az elakadást jelző háromszöget nem rakta ki, ezzel maga is közrehatott a gépjármű további károsodásának bekövetkeztében. A felperesi mulasztást mérlegelve 10 %-ban határozta meg a károsult közrehatást, ezért az alpereseket 1.050.300 forint vagyoni kár megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan az I. r. felperes keresetét elutasította.

[58] A Kgyb. tv. 29. § (2) bekezdés alkalmazásával az I. r. felperes részéről történő kárbejelentés időpontjától, 2021. október 24. napjától kötelezte az alpereseket késedelmi kamat megfizetésére, az I. rendű felperes pernyertességét 1,2 %-ban határozta meg, és a pernyertesség arányában rendelkezett a perköltség viseléséről.

[59] Az ítélettel szembeni fellebbezésében a II. r. alperes azt a per fő tárgya tekintetében, valamint az érdemi döntés és indokolására vonatkozóan, valamint a II. r. alperest érintő perköltség és illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezései tekintetében támadta. Kérte, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdés alapján az elsőfokú bírósági ítéletet változtassa meg, az I. r. felperes keresetét a II. r. alperessel szemben utasítsa el, és kötelezze I. r. felperest a teljes első- és másodfokú perköltség megfizetésére, a II. r. alperes elsőfokú illeték és perköltség fizetésre vonatkozó rendelkezéseit mellőzze. A fellebbezési perértéket 1.050.300 forintban jelölte meg. Hivatkozott az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés b) pontjára, valamint a 46. § (1) bekezdésére, a fellebbezési illeték mértékét 84.024

forintban kérte meghatározni, kötelezve a felperest 428.625 forint másodfokú perköltség megfizetésére.

[60] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet sérti a Ptk. 6:519. §, 6:524. §, 6:536. § (1) bekezdését, valamint a Kgfb. tv. 3. § 4. pont, 10. pont, 12. § és 27. §, valamint a Pp. 279. §, illetőleg 342. § (3) bekezdésének rendelkezéseit, az elsőfokú bíróság a tényállást részben tévesen állapította meg, továbbá a megállapított tényállásból helytelen jogi következtetésre jutott.

[61] A Ptk. 6:519. § (1) bekezdésre alapított másodlagos kereseti kérelem körében tévesnek tartotta azt a következtetést, hogy a rendeltetésszerű használat során a félpótkocsi vezetőjének, üzemeltetőjének a vontató vezetőjét kell tekinteni. Az üzemeltető – amennyiben azon az üzembentartót kell érteni – a Ptk. 6:536. § (1) bekezdés szerint az, aki a fokozott veszéllyel járó tevékenység folytatójának minősül, akinek érdekében a veszélyes üzem működik. Ez a perbeli esetben a cég1, aki nem a vontató vezetője. A félpótkocsi üzembentartója a cég1, ugyanakkor a vontató üzembentartója is a cég1 Ebből okszerűen következik, hogy a járműszerelvény gépes és pótkocsijának üzemben tartói minősége nem válik szét, ugyanaz a személy, ezért többes károkozásról, a Ptk. 6:524. § (1) bekezdés alapján egyetemlegességről fogalmilag nem lehet szó. Nem több károkozóról, hanem egy károkozóról van szó, azonban a gépes vontató járműnek és a pótkocsijának eltérő a felelősségbiztosítója.

[62] A Kgfb. tv. 3. § (10) b) pont alapján a félpótkocsi önálló gépjárműnek tekintendő és önállóan biztosítandó. A félpótkocsi jellegéből, műszaki kialakításából fakadóan vezetője értelemszerűen nincs, biztosítottnak azt kell tekinteni, akinek érdekében a II. r. alperes helytállásra köteles. A perbeli kéresterít a jogerős büntető végzés és az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a gépes jármű vezetője, név1, az I. r. alperes biztosítottja a felelős, amely az I. r. alperesi biztosító helytállási kötelezettségét keletkezteti. A Ptk. 6:519. § (1) bekezdés alapján nem keletkezteti a II. r. alperes helytállási kötelezettségét.

[63] A II. r. alperes biztosítottja, a cég1 esetében nem állapítható meg jogellenes, felróható magatartás, a II. r. alperes biztosítottjának nem volt tudomása arról, hogy a kerék rögzítése nem megfelelően történt, ezt a tényállást az I. r. felperes nem vitatta. A Ptk. 6:540. § (1) bekezdés alkalmazásának a perben nem volt helye, mert felperes nem hivatkozott erre, ez sérti a Pp. 342. § (3) bekezdését.

[64] Az I. r., II. r. és III. r. felperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a módosított kereset szerint az alperesek egyetemleges marasztalását kérték. Az I. r. felperes sérelemdíj igénye, személyi sérüléshez kapcsolódó vagyoni és járadék igénye, illetve a II-III. r. felperesek igénye vonatkozásában kérték közbenső ítélettel megállapítani az alperesek balesetért fennálló egyetemleges felelősségét 30 %-os mértékben a módosított kereseteknek megfelelően.

[65] Másodlagosan részítélet hozatala mellett a kereseti kérelem további része vonatkozásában az I. r. felperes sérelemdíj igénye, személyi sérüléshez kapcsolódó vagyoni kárigény, illetve II-III. r. felperesek igénye tekintetében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú törvényszék új eljárásra utasítását kérték.

[66] Harmadlagos fellebbezésük a II-III. r. felpereseket terhelő perköltség fizetési kötelezettség mérséklésére, annak 300.000 – 300.000 forintba való leszállítására irányult.

[67] Álláspontjuk szerint az elsőfokú ítélet jogszabálysértő, a bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat tévesen értékelte, szakkérdésben döntött különös szakértelem nélkül, helytelenül alkalmazta az aggályos szakértői véleményhez fűződő jogszabályi rendelkezéseket, ezzel megsértette a Pp. 279. § (1)-(2) bekezdését. A Pp. 369. § (3) bekezdés alkalmazása indokolt, az elsődleges kérelemnek esetlegesen helyt nem adó, de a másodlagos kérelem alapján hozandó döntésben a Pp. 384. § rendelkezéseit kérték alkalmazni.

[68] Kitértek arra, hogy a személyi sérülés tekintetében a felelősség vizsgálendő, és elsődlegesen szükségeszerű a peres követelések szétválasztása. Az elsőfokú bíróság két jelentős szempontot tévesen értelmezett: név1 vonatkozásában a Ptk. 6:521. §-át, mert amikor a károkozó cselekményt felróhatóan elkövette, akkor nem lehetett abban a helyzetben, hogy meg tudja ítélni, hogy a károkozó magatartásának mi lesz az eredménye. Nem állítható az, hogy nem lehet okozati összefüggés azon az alapon, hogy a károkozó nem látta előre, vagy nem is kellett előre látnia a kárt. Semmilyen ráhatása nem volt arra, hogy a mulasztása miatt elszabaduló kerék milyen kárt fog okozni, és az sem mondható, hogy ezért ne lenne felelőssé tehető.

[69] Az autópálya nem került lezárásra, a nyergesvontató vezetője tudatában volt annak, hogy egy esetleges ráfutásos ütközés valószínűsége előrelátható volt. A két ütközés között eltelt idő, a felperes részéről indított telefonhívás ténye is igazolja, hogy I. r. felperes veszélyhelyzetben volt az autópályán. Az elsőfokú bíróság értékelése meglehetősen szubjektív és másodlagos, nem közvetlen tényeken, hanem következtetéseken alapul. Az elsőfokú bíróság szubjektíve kimondta, hogy mi lett volna a helyes magatartás, azonban ez a helyzet bonyolultabb. A tehergépkocsi vezető gondatlansága azt a helyzetet teremtette, hogy az I. r. felperes személygépkocsija üzemképtelenné vált az autópályán a belső sávban. Ez balesetveszélyes helyzetet teremtett [KRESZ 37. § (4) bekezdés] függetlenül attól, hogy az I. r. felperes éppen hol tartózkodik, a kocsi előtt áll, vagy az ütközést követően néhány másodperc elteltével kilép a kocsijából.

[70] Álláspontjuk szerint az igazságügyi orvosszakértői vélemény erősen hiányos, és az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg a tényállást a pszichés hatás kérdésében. A baleset hatása következtében az I. r. felperest ért pszichés hatást szakértői bizonyítást nem igénylő, köztudomású tényként kellett volna értékelni. név1 tanúvallásából az tűnik ki, hogy az I. r. felperes úgy viselkedett, mintha nem is vette volna észre Emberovicsot, és ez egyik jele a sokk hatásának, hogy a tájékozódási képessége a balesetes embernek beszűkül.

[71] Az I. r. felperes az ütközést követően a segélyhívóval beszélt, a gépjárműben ülve nem mérte fel a veszélyhelyzetet, hogy bármikor beleütközhetnek annak ellenére, hogy a vészvillogót használja. A beszélgetés során kiszállt a gépjárműből, követte a telefonos utasításokat. Percekig nem mérte fel, hogy mi történik körülötte. Igazolt, hogy I. r. felperes a gépkocsija elejéhez ment annak ellenére, hogy ezzel életveszélyes helyzetet teremtett. Teljességgel kizárható, hogy I. r. felperes tiszta tudattal, logikusan cselekedett volna, miközben saját magát életveszélybe sodorta. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a pszichés

hatás fennállására felvett adatokat nem vette figyelembe, annak vizsgálatát kifejezetten elutasította.

[72] Előadták, az elsőfokú bíróság annak ellenére, hogy a pszichés hatás bekövetkezését és fennállását kizárta, az orvosszakértő által megfogalmazott sokkos állapot definíció szerinti fennállását az ítéletben saját maga igazolta. Álláspontjuk szerint az I. r. felperes az orvosszakértői definíció szerint sokkos állapotban volt az első ütközést követően. Köztudomású tényként értékelhető, hogy az első ütközést követően bekövetkezett pszichés hatás akadályozta I. r. felperest az adott helyzetnek megfelelő cselekvésében.

[73] Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a perbeli adatokat, és az orvosszakértői vélemény kiegészítését annak ellenére nem rendelte el, hogy a szakvélemény számos kérdésben iratellenes véleményt fogalmazott meg, súlyos ellentmondásokat tartalmazott. Szükségesnek tartották annak definiálását, hogy a szakértők szerint mi minősül a helyzetnek megfelelő cselekedetnek, ugyanis ezt nem fejtették ki, csak kizárták, hogy ilyen nem történt.

[74] Felperesi álláspont szerint az elsőfokú bíróság egyoldalúan értékelte, objektivizálta a helyzetet, amikor leszűkítette az értékelést arra, hogy nem volt komoly fizikai, sokkot előidéző ütés, és hogy nem úgy járt el a felperes, ahogy ez utólag logikusnak látszik. Utalt a járási ügyészség Kv.1210/2019/42. számú határozatának indokolására is, mely szerint „a két baleset között eltelt időt az eljárás során pontosan behatárolni nem lehetett, így felperes1 terhére hiba, a háromszög kihelyezésének elmulasztása nem róható.”.

[75] Hangsúlyozták, az elsőfokú bíróság a nyolc percet rendkívül hosszú időnek tartotta, de nem tisztázta, hogy egy baleset után mennyi időnek kell eltelnie, ami még elfogadható lenne a háromszög kihelyezésére. Azt kell feltételezni, ha annak során üttették volna el az I. r. felperest, akkor az elfogadható magatartás lett volna. Az érveléssel arra kívántak rámutatni, hogy nem megalapozott az elsőfokú bíróság jogi levezetésének azon következtetése, miszerint az oksági folyamat megszakadt az I. r. felperes magatartása miatt.

[76] A gépjármű és az ingóság kár vonatkozásában vitatta az ítéletben terhére megállapított 10 %-os közrehatást arra figyelemmel, hogy az I. r. felperes nem tett meg mindent a további ütközés elkerülése érdekében. Nem került bizonyításra, hogy az elszabadult kerékekkel történő ütközés során az I. r. felperes szabályt szegett, így a közrehatás nem állapítható meg. Az I. r. felperesnek az egyéb ingóságok vonatkozásában mást nem kellett bizonyítania, csupán annyit, hogy az első vagy második balesetben sérültek meg az ingóságok.

[77] Előadták, a felperesek tisztában vannak azzal, hogy az I. r. felperes közrehatásának százalékos megállapítása csak a személyi sérüléshez kapcsolódó vagyoni károkra értelmezhető, a sérelemdíj meghatározásánál csak közvetve, mint értékelési szempont vehető figyelembe. A sérelemdíj egy összegben határozható meg, ahol egy értékelési szempont maga a felelősségi arány.

[78] Továbbra is hivatkoztak arra, hogy név1 mulasztása elkövetésekor nem volt belátható az, hogy mekkora és milyen kárt tud okozni az elindított okfolyamat. név1nak nem

volt ráhatása annak leállítására, az I. r. felperes magatartásának olyan értékelése, hogy az teljes egészében megszakította volna az okozatosságot alaptalan.

[79] Az I. r. felperes a gépjármű kár és az ehhez kapcsolódó ingóságok kára vonatkozásában részítélet hozatalát kérte a 10 %-os közrehatás mellőzésével, mivel az igény elkülöníthető. Amennyiben az elutasított ingóságokra nézve mégis szükségesnek tartja az ítéltábla a további bizonyítást, úgy, ennek megfelelő anyagi pervezetés mellett azt maga folytassa le.

[80] A felperesek másodlagos fellebbezési kérelmük vonatkozásában kiemelték, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét jogszabálysértőnek tartják, az a felsorolt jogszabályhelyekkel ellentétes, ezen indokok alapján, amennyiben az ítélet érdemben nem bírálható el, további bizonyítás szükséges, kérték az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. A másodlagos kérelem kapcsán a Pp. 384. § (2) bekezdés b) pontjára hivatkoztak.

[81] Álláspontjuk szerint a II. r. és III. r. felperesek vonatkozásában az őket terhelő perköltségben való marasztalás aránytalan és indokolatlan. Az alperesek külön nem számítottak fel perköltség igényt a II-III. r. felperesekkel szemben.

[82] A fellebbezési pertárgy értéket 86.757.531 forintban határozták meg.

[83] A II. r. alperes fellebbezési ellenkérelmében az I-III. r. felperesek fellebbezése tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletének a felperesek által támadott rendelkezéseit helyes indokai alapján helyben hagyni kérte. Kérte a felperesek egyetemleges kötelezését perköltség megfizetésére is.

[84] Álláspontja szerint az elsőfokú ítéletben a Ptk. 6:521. § alkalmazása, értelmezése és indokolása helytálló. Nem állapítható meg okozati összefüggés azzal a kárral kapcsolatban, amelyet a károkozó nem látott előre és nem is kellett előre látnia. A perbeli esetben a károkozás és annak eredménye, az elszabadult kerék okozta gépjárműkár, valamint a perben nem álló személy által vezetett jármű általi későbbi elütés miatti személyi sérülés időben elvált egymástól, az utóbbi kizárólag az I. r. felperes magatartásának egyenes következménye.

[85] Tévesnek tartotta azt a felperesi hivatkozást, hogy az I. r. felperest ért pszichés hatás bekövetkezését, a sokkos állapotot köztudomású tényként kellett volna értékelni. Nincs ilyen köztudomású tény, a kérdést az elsőfokú eljárásban még maga I. r. felperes is szakkérdésnek tekintette, hiszen bizonyítási indítványa alapján került a szakértői bizonyítás felvételre. Abból, hogy a felperes hogyan járt el, mit és hogyan cselekedett nem következik, hogy ne tette volna mindezt tiszta tudattal, logikusan, csak más fontossági sorrend szem előtt tartásával, a veszély figyelmen kívül hagyásával. A közlekedésben résztvevőknek tudnia kell, hogy ilyen esetekben mi az elsődleges és legfontosabb teendő. A perben bizonyított tény az, hogy az I. r. felperes a kerékkel történt ütközést követően az életveszély elhárítása, a pálya elhagyása helyett hosszabb ideig telefonált és ez rendkívül rossz döntésnek bizonyult.

[86] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet érdemben helyes a gépjárműkár tekintetében, az I. r. felperesi közrehatás alkalmazása a kár összegének kiszámítása körében, valamint az ingóságok körében is, mivel a II. r. alperes az összecszerűséget csak részben nem vette vitássá, az I. r. alperes azt mindenre kiterjedően vitatta.

[87] A kereset elutasítása és a perköltségben való marasztalás a II-III. r. felperesek vonatkozásában is megfelel a jogszabályoknak.

[88] Az I. r. alperes a felperesi fellebbezésre vonatkozó ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Egyetértett az elsőfokú bíróságnak a Ptk. 6:521. §-a értelmezésével, alkalmazásával. Előadta, helyesen állapította meg az elsőfokú ítélet, hogy az alperesi biztosított azt nem láthatta előre, illetve nem is kellett előre látnia, hogy az I. r. felperes az ütközést követően a jármű, valamint a belső sáv elhagyására alkalmas állapotban még nyolc percig az autópálya belső sávjában tartózkodik majd. Az I. r. felperes elütése, a személyi sérülések és névl mulasztása között az okozati összefüggés hiányzik, tekintettel arra, hogy amennyiben I. r. felperes a tőle elvárható magatartást tanúsítja, személyi sérülései elkerülhetőek lettek volna.

[89] Helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra következtetésre is, mely szerint a perben nem nyert bizonyítást, hogy elfogadható, menthető indoka lett volna az elakadást jelző háromszög kihelyezése elmulasztásának, vagy annak, hogy I. r. felperes a kerékkel történő ütközést követően nem ment ki a szalagkorláton kívüli területre.

[90] Az eljárás során beszerzett egyesített szakvélemény aggálytalan, ezért azt az elsőfokú bíróság jogszerűen fogadta el ítélezése alapjául, a bizonyítékok értékelésekor a Pp. 279. §-át nem sértette meg.

[91] A jogvita során végig, következetesen vitatta a felperesi ingóságok értékét, korát, állapotát, melyek okán II. r. alperes által részben elfogadott értékek elismerésnek nem tekinthetők, e körben is helyes az elsőfokú döntés.

[92] Az anyagi károkat illetően nem vitatott tény, hogy I. r. felperes az elakadásjelző háromszöget nem helyezte el a balesetet követően, ezzel megszegte a Ptk. 6:525. § (1) bekezdése szerinti kárelhárítási- és kárenyhítési kötelezettségét egyaránt. Mulasztása megalapozza az elsőfokú bíróság által megállapított közrehatás mértékét.

[93] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság döntése az I. r. felperes személyi sérüléssel összefüggő sérelemdíj és vagyoni kártérítési igények, valamint a II. és III. r. felperesek sérelemdíj iránti igényeit érintően a lefolytatott széleskörű bizonyítás eredményére tekintettel, és a peradatok alapján is megalapozott.

[94] Előadta, hogy a II. r. alperes az eljárás során nem bizonyította, hogy a károkozás kizárólag a vontató gépjármű meghibásodásából következett be, erre tekintettel alperesek felelősége, egyezően az elsőfokú ítéletben rögzítettekkel egyetemlegesen fennáll a gépjárműkár költsége jogcímén. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:540. § (1) bekezdését is helyesen értelmezte.

[95] A felperesek fellebbezése és a II. r. alperes fellebbezése is alaptalan.

[96] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezések és az ellenkérelmek korlátai között a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta felül. Megállapította, hogy a Pp. 379. §-ában és 380. §-ában írt kötelező hatályon kívül helyezési ok nem merült fel.

[97] A felperesek másodlagos fellebbezési kérelme az ítélet hatályon kívül helyezésére irányult, ezért az ítéltábla elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság követett-e el olyan lényeges, az ügy érdemi eldöntésére kiható eljárási szabálysértést, melynek orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges vagy nem ésszerű és ezért szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése.

[98] A felperesek az igazságügyi orvosszakértői vélemény aggályosságára, ellentmondásosságára utalva, a szakértői bizonyítás kiegészítésének szükségességére hivatkozva kérték az ítélet hatályon kívül helyezését. A Pp. 381. §-a alapján az ítélet hatályon kívül helyezésére a szakvélemény hiányossága akkor ad alapot, ha a szakvélemény külön mérlegelést nem igénylő, nyilvánvaló, a szakvéleményt e minőségétől megfosztó hibában szenved vagy az elsőfokú bíróság megsértette a szakértői bizonyítás szabályait (a szakvélemény beszerzésére, perben való felhasználására vonatkozó eljárási rendelkezéseket).

[99] A felperesi fellebbezés ilyen hibára nem hivatkozott, csupán a szakvélemény hiányosságát, ellentmondásosságát állította. Azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során a szakvéleményt tévesen vette figyelembe. Ezzel az elsőfokú bíróság értékelési, mérlegelési tevékenységét, az azon alapuló következtetései helyességét támadta. Az elsőfokú bíróság érdemi mérlegelő tevékenységét a másodfokú bíróság nem az eljárásjogi, hanem az anyagi jogi felülbírálat körében - megváltoztatásra is irányuló fellebbezési kérelem esetén – vizsgálja és bírálhatja felül.

[100] Az ítéltábla megállapította, hogy az igazságügyi orvosszakértői vélemény nem ellentmondásos, nem hiányos, az elsőfokú bíróság megalapozottan vette figyelembe aggálytalan szakvéleményként, és a szakértői bizonyítás során nem követett el olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely az ügy érdemi eldöntésére kihatott, és annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy nem ésszerű, ezért nincs helye az elsőfokú ítélet Pp. 381. §-a szerinti hatályon kívül helyezésének.

[101] Érdemben vizsgálva felül az elsőfokú ítéletet, az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése a Pp. 237. § szerint megfelelő volt, a felek részére a Pp. 265. §-ban írtaknak megfelelő tájékoztatást adott a bizonyítási érdekről, a bizonyítási indítványokat fogantatosította, a felek által előadott tényállítások bizonyítása megtörtént, és a bizonyítékokat, a szakértői véleményt, annak kiegészítéseit azok tartalmával egyezően értékelte. A kellően széles körben lefolytatott bizonyítási eljárást követően a tényállást a Pp. 279. §-ban foglaltaknak megfelelően a bizonyítékoknak összességükben és okszerű értékelésével állapította meg.

[102] A felperesek fellebbezésére tekintettel a Ptk. 6:519. § alkalmazásával kellett vizsgálni az alperesek felelősségét a perbeli balesettel okozati összefüggésben bekövetkezett, a felpereseket ért sérelemért, károkért.

[103] A perbeli esetben az I. r. felperes két balesetet szenvedett el. A másodfokú bíróságnak abban kellett állást foglalnia, hogy a második ütközést az első baleset okozójának előre kellett volna-e látnia, annak bekövetkezésével számolnia kellett-e. A Ptk. 6:521. § szerint nem állapítható meg az okozati összefüggés azzal a kárral kapcsolatban, amelyet a károkozó nem látott előre, és nem is kellett előre látnia. Nem vitatottan az első ütközést névl mulasztása okozta, ez indította el az oksági láncolatot. A második ütközés következtében esett az I. r. felperes a szalagkorlátok közé, ez okozta a súlyos személyi sérüléseket, a maradandó egészségkárosodást.

[104] Nem vitatott az sem, hogy a második ütközés nem következett volna be, amennyiben a Renault Clio vezetője nem hajt bele az I. r. felperes belső sávban leállt gépjárművébe. Az ítéltábla álláspontja szerint amennyiben az I. r. felperes az általában elvárható magatartást tanúsítja, és az első ütközést követően nem a sérült gépkocsi elé ment volna, hanem elhagyja az autópálya belső forgalmi sávját és a szalagkorlát mögé megy, a személyi sérülés elkerülhető lett volna. Helyesen tulajdonított döntő jelentőséget az elsőfokú bíróság a két ütközés között eltelt időnek, az I. r. felperes részéről indított telefonhívásnak és annak hosszának.

[105] Megalapozottan rögzítette azt is az elsőfokú bíróság, hogy nem előrelátható az a káresemény, amely észszerű, adott helyzetben indokolt, általános társadalmi megítélés szerint is elvárható magatartás tanúsítása esetén bizonyosan elkerülhető. A károkozó nem láthatta előre, hogy a balesetben részes másik jármű vezetője az ütközést követő közel 8 percre az autópálya belső sávjában tartózkodik. Erre az I. r. felperesi magatartásra figyelemmel névl mulasztása és a második balesetből származó, az I. r. felperes súlyos sérülései között az okozati összefüggés hiányát jogszabálysértés nélkül állapította meg az elsőfokú bíróság.

[106] Nem értett egyet azzal a felperesi érveléssel sem az ítéltábla, hogy köztudomású tényként kellene elfogadni, hogy az első balesetet követően sokkhatás érte az I. r. felperest, és annak hatására nem úgy járt el, nem úgy viselkedett, hogy saját magát ne sodorja életveszélyes helyzetbe.

[107] Az elsőfokú eljárásban beszerzett aggálytalan igazságügyi orvosszakértői vélemény részletezi, hogy az I. r. felperesnek milyen sérülése keletkezett az első balesettel okozati összefüggésben. A baleset mechanizmusára figyelemmel állapította meg a szakértő, hogy az első ütközés következményeként nem szenvedett mozgató és idegrendszeri szervkárosodást eredményező sérülést, nem érte olyan pszichés hatás, amely akadályozta, vagy korlátozta volna a fizikai és mentális funkciók kivitelezésében. Az első ütközést követően az I. r. felperes viselkedése ezzel a megállapítással nem áll ellentétben.

[108] Az I. r. felperes az első ütközést követően telefonált, segélyhívást kezdeményezett, amely arra utal, hogy a baleset utáni veszélyhelyzetet felismerte, de ennek ellenére hivatásos vezetői engedéllyel rendelkezőként a KRESZ 21. § (12) bekezdésében, 56. § (6) bekezdésében írtakat nem tartotta be, saját magának életveszélyes helyzetet teremtett, és

ezzel a Ptk. 6:525. § (1) bekezdése szerinti kárelhárítási- és kárenyhítési kötelezettségét sem teljesítette.

[109] Az ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az I. r. és II. r. alpereseket nem terheli kárfelelősség okozati összefüggés hiányában az I. r. felperes felé a második ütközésből származó személyi sérüléssel összefüggő kártérítési igény (jövedelempótló járadék és idegenmunka járadék igény) valamint a felperesek sérelemdíj iránti követelése tekintetében.

[110] Az ítéltábla a fentiekre utalva egyetértett azzal, hogy I. r. felperes terhére a második ütközéssel okozati összefüggésben bekövetkezett vagyoni kár tekintetében az elsőfokú bíróság 10 %-os közrehatást állapított meg, és erre figyelemmel helyesen határozta meg gépjárműben bekövetkezett kár összegét.

[111] Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I. r. felperes bizonyítási érdekre vonatkozó tájékoztatása ellenére az ingóságok tekintetében a kár mértékét nem bizonyította. Az I. r. alperes teljes egészében vitatta a megjelölt vagyoni kárt, és helyesen hivatkozott arra, hogy a kárfelvételi jegyzőkönyv önmagában nem bizonyította a kár mértékét.

[112] A felperesek harmadlagos fellebbezési kérelméhez kapcsolódóan az ítéltábla rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 87. § alkalmazásával nem egyetemlegesen kötelezte a felpereseket az elsőfokú perköltség megfizetésére, hanem külön-külön rendelkezett a II. r. és III. r. felpereseket terhelő és az I. r. és II. r. alpereseket megillető perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdésére figyelemmel. A II. r. és III. r. felperesek harmadlagos fellebbezési kérelme nem tartalmazta, hogy az elsőfokú ítéletben az I. r. és II. r. alperesek javára megítélt perköltség összegének megváltoztatását miért kéri, és az sem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdését, illetve a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésében írtakat megsértette volna.

[113] A II. r. alperes fellebbezésével kapcsolatosan az ítéltábla rögzíti, hogy a perbeli balesetben a vontatóból és félpótkocsiból álló járműszerelvény egy egységként értékelendő. A két egység együttes működéséből eredő kárért a járműszerelvény mindkét egységének üzemeltetője felel (Kúria Pfv.VI.22.136/2011/16. számú döntés). A II. r. alperes sem vitatta, hogy a járműszerelvény mindkét egységének üzemeltetője a cég1, aki a II. r. alperes biztosítottja is, ezért a Ptk. 6:519. § (1) bekezdés alapján a kártérítési kötelezettsége az első ütközés vonatkozásában fennáll.

[114] Az ítéltábla a fellebbezések korlátaira tekintettel felülbírálati jogkörében eljárva megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során alkalmazott anyagi jogszabályokat, a Ptk. 6:519. §-át, a Kgytv. 12. §-át, a 3. § 4. pontját, a KRESZ 21. § (12) bekezdését, 56. § (6) bekezdését helyesen értelmezte. Az elsőfokú ítélet indokolása megfelel a Pp. 346. § (4), (5) bekezdésében írt követelményeknek, és nem sértette meg a Pp. 342. §-át sem, nem terjeszkedett túl a kereseti kérelem és ellenkérelem korlátaiban.

[115] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét ezért a Pp. 383. § (2) bekezdésére és 386. § (4) bekezdésére utalva hagyta helyben azzal, hogy a Pp. 353. § alapján a rendelkező rész második bekezdését pontosította.

[116] Az I. r alperes, és a felperesek jogi képviselője a fellebbezési ellenkérelmében az ügyvédi munkadíj iránti igényét a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § alapján terjesztették elő, a II. r. alperes az IM. rendelet 3. § (1) bekezdésének (1) és (4) bekezdéseire hivatkozva számította fel. A II. r. alperes és a felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy egymással szemben felmerült költségeiket maguk viselik, az I. r alperest megillető perköltség megfizetésére kötelezte a felpereseket és a II. r. alperest a fellebbezett érték alapján számított ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére.

[117] A fellebbezési eljárásban az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46. § (1) bekezdése alapján az I. r. felperes fellebbezése vonatkozásában 128.918 forint, a II. r. és III. r. felperesek vonatkozásában 48.000 – 48.000 forint, míg a II. r. alperes fellebbezése tekintetében 84.024 forint feljegyzett fellebbezési illeték merült fel. Az ítéltábla megállapította, hogy a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében az I. r. felperest terhelő feljegyzett fellebbezési illetéket az állam viseli, a II. r. és III. r. felpereseket, illetve a II. r. alperest a feljegyzett illeték megfizetésére kötelezte.

[118] Az ítélettel szemben a Pp. 365. § (2) bekezdése szerint fellebbezésnek nincs helye.

Győr, 2026. április 30.

Dr. Lezsák József s. k.

Dr. Bartus Erika s. k. Dr. Sarmon Hedvig s. k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró